

SZUDORKA KALANDJAI

11. SZUDORKA A JELMEZBÁLBAN

Egy februári délután nyuszika meglátogatta Szudorkát.

- Te mi leszel a farsangon? – kérdezte tőle.
- Mi az a farsang? És mi az, hogy mi leszek? – csodálkozott a manó.
- Minden évben farsangi bált rendezünk az erdőben, ami vidám mulatságot jelent.

Jelmezbe bújunk, fánkot eszünk, zenélünk és táncolunk, igyekszünk elkergetni a telet. Kisze bábót is készítünk, van kedved velünk tartani?

- Hát persze! De mi az a kisze báb?
- Megmutatom neked, készíthetjük együtt is. Holnap eljövök megint, elhozom a hozzávalókat, megcsináljuk.
- Nagyszerű! – lelkesedett Szudorka. – És te milyen jelmezbe bújsz majd?
- Titok! – felelte sejtelmesen nyuszika. - Meg az az igazság, hogy nem is találtam még ki egészen De az biztos, hogy valami nagyon félelmetes leszek. Róka. Vagy farkas. De lehet, hogy medve. Legalább ilyenkor legyenek bátor és erős!

Másnap nyuszika megérkezett Szudorkához, és munkához látott. Fekete anyagot, fonalat, hurkapálcikát, papírt, ollót, filctollat tett ki az asztalra, és megmutatta neki, hogy is készül a kisze báb. Fehér papírgalacsin lett a feje, hurkapálcika a teste, fekete rongyból készült a ruhája és a kendője, az arcára pedig vicsorgó száját festett.

- Hú, de csúnya! – csúszott ki a manó száján, mikor megpillantotta a bábót, aztán ijedten a szája elé kapta a kezét:
- Ne haragudj!

- Semmi baj! – nevetett a nyuszi – Hiszen éppen ez volt a célom! Csúnya, gonosz banyát kell készítenünk, amit aztán el tudunk égetni. Erre a banyára aggatunk gondolatban minden rosszat, bajt, gonoszságot, amit a bábunk aztán magával visz a tűzbe. Így búcsúztatjuk a telet, és várjuk a megújulást, a tavaszt.

Szudorka kíváncsian hallgatta nyuszikát, s közben elkészítette a saját, igazán csúf boszóját. Miután újra egyedül maradt, azon kezdett tűnődni, milyen jelmezbe bújjon a farsangi bálon. Izgatottan turkált a rongyoszsákban, gondterhelten járkált fel-alá a kunyhóban.

- Megvan! – kiáltott fel végül, és munkához látott. Fehér anyagból orvosi köpenyt készített, drótból szemüveget hajlított, kezébe táskát vett, a nyakába pedig egy játék szívhallgatót akasztott, így ment el az erdei jelmezbálba.

A multság nagyon jól sikerült. Őzmama finom fánkot sütött, a szépen terített asztalon házi sütemények sorakoztak, illatos tea gőzölgött. Az állatgyerekek felvonultak jelmezükben, alig ismerték fel egymást. Nagy kacagás támadt, mikor kiderült, hogy a farkas jelmezben nyuszika, a nyuszi jelmezben pedig Farkas Flórián rejtőzik. De voltak ott tündérek, királylányok, boszorkányok, varázslók, sőt még egy súlyemelő bajnok is! A bemutató után tüzet raktak az udvaron, és a lobogó lángok közé hajították a kisze bábokat. Közben kórusban kiabálták:

- Égj, kisze, égj!
vidd el a sok betegséget, bút, bánatot, nehézséget, kergesd el a hideg telet, vidd messze a havat, jeget, Égj, kisze, égj! Este, az ágyban, Szudorka újra végigélte magában a farsangi multság minden egyes pillanatát. Szájában érezte a fánk finom ízét, elmosolyodott, mikor felidézte a jelmezbemutató multságos pillanatait, és melegség járta át a szívét, mikor a lobogó tűzre gondolt.

- Lehet, hogy igaziból is orvos leszek – határozta el, majd a fal felé fordult és elaludt. Álmában az emberek világában járt. Síró gyerekeket vigasztalt, súlyos betegeket gyógyított, s nagyon boldognak érezte magát.